

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **A. P.**, nar. X, státní příslušnost Ukrajina
bytem X
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, IČO: 457 68 676,
sídlem Poděbradská 5, Praha 9, PSČ: 190 00

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve vrácení žádosti žalobce o dočasnou ochranu jako nepřijatelné ze dne 11. 12. 2024,

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající ve vrácení žádosti žalobce o dočasnou ochranu jako nepřijatelné dne 11. 12. 2024 byl nezákonný.
- II. Žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování práv žalobce a přikazuje se mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti žalobce o dočasnou ochranu.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a žaloba

1. Žalobce se žalobou ze dne 12. 12. 2024 podanou k Městskému soudu v Praze dne domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve vrácení žádosti žalobce o dočasnou ochranu jako nepřijatelné dne 11. 12. 2024 podle § 5 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace (dále jen „Lex Ukrajina“) z důvodu, že žalobce požádal o udělení dočasné ochrany v jiném členském státě Evropské unie, konkrétně v Německu.
2. Žalobce uvedl, že je občanem Ukrajiny. V r. 2023 vycestoval společně s maminkou do Německa, kde požádal o dočasnou ochranu. Uvedl, že z důvodu, že jeho žádost nebyla ani za dva a půl měsíce vyřízena, odcestoval zpět na Ukrajinu. Je držitelem biometrického pasu a nechtěl v Německu zůstat nad povolenou dobu 90 dnů. Na Ukrajině zůstal rok a následně kvůli zhoršující se situaci uprchl do České republiky. Nebyl informován o tom, že ačkoliv požádal o dočasnou ochranu v jiném členském státě EU bude jeho žádost označena jako nepřijatelná. Je toho názoru, že splňuje podmínky pro udělení dočasné ochrany, jeho žádost měla být převzata a následně ve správním řízení vyhodnocena.
3. Žalobce namítal nepoužitelnost zákonných ustanovení o vyloučení ze soudního přezkumu. Uvedl, že výluka soudního přezkumu dle § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb., je v rozporu s právem Evropské unie, konkrétně se směrnicí Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (dále jen „směrnice o dočasné ochraně“). Tato směrnice žádný institut nepřijatelnosti neupravuje a upravuje pouze důvody zamítnutí žádosti. Žalobce proto žádal, aby ustanovení o vyloučení soudního přezkumu soud neaplikoval pro rozpor s mezinárodními závazky.
4. Dále žalobce brojil proti nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu argumentací o rozporu obou důvodů dle 5 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 65/2022 se směrnicí Rady 2001/55/ES (dále jen „směrnice o dočasné ochraně“) a prováděcím rozhodnutím Rady 2022/382 (dále jen „prováděcí rozhodnutí“) s tím, že odepření registrace osoby, která byla již v minulosti registrována v jiném členském státě, je v rozporu s těmito předpisy. Směrnice o dočasné ochraně důvod „podání žádosti o dočasnou ochranu v jiném členském státě“ pro vyloučení přístupu cizince k dočasné ochraně nevymezuje. Uvedenému svědčí i právo cizince pobývat v krajině dle svého výběru. Stejný závěr lze dovodit rovněž z čl. 15 preambule prováděcího rozhodnutí, dle kterého se členské státy dohodly, že nebudou uplatňovat čl. 11 směrnice o dočasné ochraně.
5. Žalobce proto namítal, že § 5 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 65/2022 Sb. jsou v rozporu s čl. 28 směrnice o dočasné ochraně, s čl. 15 preambule prováděcího rozhodnutí a s čl. 2

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

odst. 1 prováděcího rozhodnutí a zásah žalovaného ze dne 11. 12. 2024, spočívající ve vrácení žalobcovy žádosti o dočasnou ochranu jako nepřijatelné, je nezákonný. K argumentaci proti nepřijatelnosti žádosti poukázal také na judikaturu např. Krajského soudu v Plzni v rozsudku č.j. 55A 6/2023-44 a na závěry českého Veřejného ochránce práv v jeho stanoviscích ze dne 22. 2. 2023 sp. zn. 14372/2022/VOP/VVO a ze dne 19. 2. 2024 sp. zn. 6868/2023/VOP/VVO.

6. Součástí podané žaloby byl návrh žalobce na nařízení předběžného opatření, kterým by byla žalovanému uložena povinnost strpět pobyt žalobce na území České republiky po dobu soudního řízení před Městským soudem v Praze ve věci žaloby proti sdělení o nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu. O návrhu soud rozhodl usnesením ze dne 8. 1. 2025 tak, že návrh zamítl z důvodů uvedených v tomto usnesení.

II. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že postupoval zcela v souladu se zákonem č. 65/2022 Sb., neboť žalobce figuruje v platformě pro výměnu informací o držitelích dočasné ochrany mezi členskými státy (Temporary Protection Platform) jako držitel dočasné ochrany v Německu, avšak v současné době již držitelem dočasné ochrany není, resp. ze zkratky „IA“ v rubrice „Type of protection“ toto vyplývá. Směrnice Rady č. 2001/55/ES předpokládá, že členské státy za účelem účinné aplikace prováděcího rozhodnutí Rady EU podle článku 5 této směrnice [v současnosti výše zmíněné rozhodnutí Rady (EU) č. 2022/382] povedou evidenci žadatelů a držitelů dočasné ochrany, a že si tyto informace budou mezi sebou vyměňovat. Popsanou výměnu informací mezi členskými státy EU předpokládá též zákon č. 65/2022 Sb. ve svém § 5 odst. 6 a v § 6 odst. 4.
8. Z formulace ust. § 5 odst. 1 písm.c) zákona č. 65/2020 Sb. pak dle žalovaného jednoznačně plyne, že k naplnění důvodu nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu postačí, pokud cizinec v jiném členském státě o dočasnou ochranu požádal, žádná další podmínka již není zapotřebí.
9. Žalovaný si je vědom, že stávající judikatura krajských soudů převážně pokládá § 5 odst. 1 písm. c) i d) zákona č. 65/2022 Sb. za rozporné s právem EU. Žalovaný však má jako správní orgán povinnost postupovat v souladu se zákonem. Daná otázka nadto není vyjasněna. Opačně již judikoval Krajský soud v Českých Budějovicích a Nejvyšší správní soud, v současné době se problematikou bude zabývat Soudní dvůr Evropské unie. Z tohoto důvodu žalovaný také navrhl řízení před městským soudem přerušit.
10. Pro případ, že by soud řízení nepřerušil, žalovaný uváděl argumenty, pro které nesouhlasil s převažujícími závěry krajských soudů o poskytnutí dočasné ochrany i za podmínky, že žadatel získal ochranu v jiném členském státě EU. Z preambule Směrnice 2001/55/ES a jejího textu dle žalovaného nevyplývá, že by vysídlené osoby byly oprávněny získávat pobytové oprávnění z titulu dočasné ochrany v různých členských státech, za situace, kdy jim již povolení k pobytu z tohoto titulu bylo vydáno jiným členským státem.
11. Takovou možnost připouští specificky pouze dvě ustanovení Směrnice 2004/55/ES, a to její článek 15 a 26. V prvním případě jde o situaci, kdy je členům jedné rodiny udělena

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

dočasná ochrana v různých členských státech. S cílem zajistit jednotu rodiny evropský zákonodárce v čl. 15 směrnice 2001/55/ES zakotvil mechanismus spojení či sloučení rodinných příslušníků v jednom členském státě. V druhém případě v čl. 26 stanovil podmínky přemístění osob požívajících dočasně ochrany mezi členskými státy za souhlasu těchto států.

12. Pokud směrnice č. 2001/55/ES umožňuje převzít osobu požívající dočasně ochrany v jednom členském státě a umožnit jí požívat dočasně ochrany na území jiného členského státu, než je členský stát, kde mu byla dočasná ochrana již předtím udělena (tj. vydáno povolení k pobytu podle čl. 8), vylučují se tím, všichni ostatní držitelé oprávnění k pobytu za účelem dočasně ochrany z možnosti či práva získat dočasnou ochranu v jiném členském státě, kam se přesunuli nebo hodlají přesunout bez předchozí dohody dotčených členských států. Jinak by totiž úprava čl. 15 a čl. 26 pozbývala zcela smyslu. Pokud by mohla každá osoba požívající dočasně ochrany požádat a získat dočasnou ochranu i v dalším členském státě (byť by jí třeba dříve udělená dočasná ochrana v jiném státě současně zanikla), byla by ustanovení čl. 15 a 26 zcela nebo z větší části zbytečná, neboť všichni, na něž se vztahuje prováděcí rozhodnutí Rady EU přijaté podle čl. 5 směrnice 2001/55/ES, by si mohli opakovaně žádat a získávat dočasnou ochranu v kterémkoliv státě EU dle vlastního výběru. Evropský zákonodárce ve Směrnici č. 2001/55/ES články 15 a 26 nekoncepcoval jen pro doplnění textu směrnice, ale právě s cílem zajistit sloučení či spojení rozdělených rodin nebo přerozdělení břemene souvisejícího s nápoem vysídlených osob. Žalovaný je tedy toho názoru, že existence ustanovení čl. 15 a 26 je důkazem toho, že ze Směrnice 2001/55/ES neplyne žádné právo osob, které již dočasnou ochranu v jiném členském státě požívají, na to, aby získali dočasnou ochranu (povolení k pobytu za tímto účelem) v dalším členském státě, byť by jim tím třeba dříve udělená dočasná ochrana, resp. povolení k pobytu zaniklo. Naopak z těchto ustanovení směrnice *a contrario* plyne, že kromě důvodu sloučení rodiny a přemístění v rámci mechanismu přerozdělování osob požívajících dočasně ochrany, držitel povolení k pobytu za účelem dočasně ochrany v jednom členském státě, ji již v žádném dalším státě není oprávněn získat.
13. Žalobce tedy z dočasně ochrany aplikací institutu nepřijatelnosti žádosti dočasně ochrany vyloučen není, je registrován k dočasně ochraně v jiném členském státě. Ustanovením § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 65/2022 Sb. tak logicky nedochází k rozšiřování důvodů pro odepření dočasně ochrany, neboť toto ustanovení vychází z toho, že cizinci byla dočasná ochrana již udělena (správně má být, že cizinec již o dočasnou ochranu požádal - pozn. soudu). Toto ustanovení tedy podle názoru žalovaného neodporuje právu EU.
14. Žalovaný má tedy za to, že z textu Směrnice č. 2001/55/ES neplyne osobě požívající dočasně ochrany v jiném členském státě právo na získání tohoto postavení a oprávnění k pobytu v jiném členském státě, než v případech výslovně uvedených v čl. 15 a 26 této Směrnice. V obou případech se předpokládá souhlas či rozhodnutí dotčených států. Čl. 26 Směrnice 2001/55/ES dokonce předpokládá, že přesun držitelů dočasně ochrany mezi jednotlivými členskými státy, do jiného členského státu lze uskutečnit na základě rozhodnutí daného členského státu přijmout tyto osoby a dále za předpokladu, že tito držitelé dočasně ochrany s tímto přesunem souhlasí. Jedná se totiž o opatření směřující k zajištění solidarity mezi členskými státy a vyvážení jejich přijímací kapacity. Nejedná

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

se tedy o ustanovení, ze kterého by plynulo právo držitelům dočasné ochrany libovolně měnit členské státy, kde hodlají dočasné ochrany požívat. Přesunu daných osob musí vždy předcházet rozhodnutí konkrétního členského státu. Nelze jej tedy realizovat pouze na základě osobního rozhodnutí dotčené osoby. Žalovaný opakuje, že Česká republika žádné takovéto rozhodnutí o přijímání držitelů dočasné ochrany v jiných členských státech neučinila. Pokud by Rada EU zamýšlela dát dotčeným osobám právo požádat o dočasnou ochranu ve více členských státech najednou či po sobě, jistě by toto právo ve směrnici zakotvila. Směrnice však byla evropským zákonodárcem, jak již bylo uvedeno přijímána s cílem takovým vícečetným žádostem zabránit (tedy zabránit druhotnému pohybu těchto osob a tím i zvýšenému administrativnímu náporu na členské státy v případě hromadného přílivu vysídlených osob) za trvání podmínky, že oprávněná osoba získá dočasnou ochranu v jednom (jakémkoliv) z členských států.

15. Žalovaný nesouhlasil ani s argumentem, který se objevuje v judikatuře krajských soudů, že ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 65/2022 Sb. rozšiřuje důvody, pro které lze dočasnou ochranu odeprít, uvedené v čl. 28 Směrnice č. 2001/55/ES. Pokud by zákonodárce skutečně chtěl rozšiřovat okruh osob, kterým nelze dočasnou ochranu v České republice vůbec udělit, musel by to udělat jinak. Článek 28 Směrnice 2001/55/ES totiž dopadá na jinou skupinu osob, než ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. Dotčený článek 28 Směrnice č. 2001/55/ES obsahuje výčet důvodů, pro něž nelze udělit, resp. je třeba odeprít dočasnou ochranu každému cizinci. To znamená, že ve výsledku by cizinec, u něhož je dán některý z důvodů uvedených v článku 28 směrnice č. 2001/55/ES, nikdy na území členských států EU neměl získat dočasnou ochranu. Ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., však dopadá na ty osoby, které již držiteli dočasné ochrany v jiném členském státě jsou, tedy z dočasné ochrany vyloučení nejsou a ani nebyli. Ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 65/2022 Sb., také nikoho z dočasné ochrany nevylučuje, pouze stanoví, že žalovaný nebude znovu posuzovat žádost o udělení dočasné ochrany cizince, který už dočasnou ochranu v jiném členském státě požádal.
16. K judikatuře v souvislosti s čl. 28 žalovaný podotkl, že negativní přímý účinek Směrnice by se mohl uplatnit pouze u „prvožadatelů“, tedy u osob, kterým ještě dočasná ochrana nebyla udělena, a o její udělení teprve žádají, přesněji žádají o vydání povolení k pobytu z tohoto titulu. Pokud by měl mít čl. 28 negativní přímý účinek, pak jediné ve vztahu § 9 a § 10 zákona o dočasné ochraně, které stanoví důvody neudělení nebo odnětí dočasné ochrany. Žádný z článků Směrnice č. 2001/55/ES negarantuje právo držitelů dočasné ochrany libovolně se mezi různými členskými státy pohybovat, resp. postupně získávat dočasné ochrany ve vícero členských státech dle vlastní volby. Takováto interpretace by naopak dle názoru žalovaného zcela vyprázdnila smysl ustanovení čl. 26 a také čl. 15 Směrnice 2001/55/ES a byla by tedy proti smyslu a účelu směrnice. Ostatně proč by čl. 15 Směrnice rozlišoval mezi nárokem jednotlivých členů rodiny na sloučení v jiném členském státě, pokud by bylo možné, aby se držitelé dočasné ochrany mezi členskými státy přesouvali dle vlastního uvážení. Jestliže ostatní členské státy tuto možnost připouštějí, pak podle žalovaného, jen využívají možnosti, kterou jim dává článek 3 odst. 5 Směrnice č. 2001/55/ES. Přesněji mají možnost stanovit pro osoby požívající dočasné ochrany příznivější podmínky, než jak vyplývají ze Směrnice samotné. Nevyplyvá-li tedy ze Směrnice č. 2001/55/ES právo osoby požívající dočasné ochrany v jednom členském státě na

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

získání dočasné ochrany v jiném členském státě, pak nic nebrání tomu, aby český zákonodárce žádost takové osoby o získání dočasné ochrany na území České republiky prohlásil za nepřijatelnou a správní orgány se jí nezabývaly. Jinými slovy, aby nedovolil takové osobě získat dočasnou ochranu znovu na území České republiky, než z důvodů sloučení rodiny nebo z důvodů hodných zvláštního zřetele.

17. Ani v Operačních pokynech Komise, na něž žalobce v žalobě upozorňuje, se Komise EU o možnosti „dvojí registrace“ a jejich následcích, nikterak nezmiňuje. Jedná se o operační pokyny k aplikaci Směrnice č. 2001/55/ES a prováděcího rozhodnutí rady EU 2022/382, a právě v tomto dokumentu by bylo logické hledat vysvětlení možnosti postupné dvojí či vícere „registrace k dočasné ochraně“. Možnost dvojí či vícere registrace operační pokyny neupravují.
18. Žalovaný dále k čl. 11 Směrnice č. 2001/55/ES uvedl, že neaplikování čl. 11 v praxi, nemůže založit držiteli dočasné ochrany právo na získání dočasné ochrany v jiném členském státě. Dohoda států, že nebudou aplikovat článek 11 znamená, že členské státy nebudou držitele dočasné ochrany v jiném členském státě, který neoprávněně pobývá na jejich území, aktivně přemísťovat či předávat do členského státu, který mu povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany vydal. Neaplikování čl. 11 tedy nemění nic na tom, že ze samotné Směrnice č. 2001/55/ES nevyplývá právo držitele dočasné ochrany na získání dočasné ochrany v jiném členském státě, nebo přesněji na získání pobytového oprávnění v jiném členském státě z titulu dočasné ochrany.
19. Žalovaný je tedy toho názoru, že česká právní úprava neodporuje unijní právní úpravě, proto nebylo možno vyhodnocení žádosti žalobce o dočasnou ochranu pokládat za nezákonný zásah. Žalovaný byl při vyřizování žádosti žalobce primárně vázán českou právní úpravou, kterou byla Směrnice Rady č. 2001/55/ES do českého právního řádu implementována. Z citovaných unijních předpisů nelze dovodit, že by žalobci plynulo právo na přiznání další dočasné ochrany, pokud mu tato již byla jiným členským státem přiznána. Žalovaný je tedy toho názoru, že pro vyhodnocení žádosti žalobce jako nepřijatelné byl zákonný důvod, nicméně s ohledem na probíhající řízení o předběžné otázce před Soudním dvorem EU navrhl, aby soud řízení o žalobě přerušil, a v případě, že by tak neučinil, navrhuje žalovaný, aby soud žalobu na ochranu před nezákonným zásahem zamítnul jako nedůvodnou.

III. Posouzení věci městským soudem

20. Městský soud o podané žalobě rozhodoval s ohledem na její povahu jako zásahové žaloby v přednostním režimu v souladu s § 56 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) O podané žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili.
21. Právě z důvodu povinnosti projednat a rozhodnout předmětnou věc v přednostním režimu a rovněž s přihlédnutím k předmětu řízení (dočasná ochrana osoby vysídlené z území Ukrajiny v důsledku ozbrojeného konfliktu na území Ukrajiny vyvolaného invazí vojsk Ruské federace) soud dospěl k závěru, že není na místě řízení o žalobě přerušit ve smyslu § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. do doby rozhodnutí SDEU o předběžných otázkách předložených mu ze strany Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 8 Azs 93/2023, jak navrhoval žalovaný.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

22. Soud v projednávané věci vyšel z podkladů obsažených ve správním spise, které pro posouzení a rozhodnutí toliko sporu o (ne)přijatelnosti žádosti (nikoliv sporu o udělení dočasné ochrany) shledal dostatečnými. Při posuzování tvrzeného nezákonného zásahu vycházel ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 87 odst. 1 s. ř. s.).
23. Žaloba je důvodná.
24. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným soud zjistil následující pro rozhodnutí relevantní skutečnosti.
25. Žalobce je ukrajinský státní občan, který v r. 2023 vycestoval se svou matkou z Ukrajiny do Německa, kde požádal o dočasnou ochranu. Z podané žádosti, ale ani ze žaloby není zřejmé, z jakých důvodů se žalobce, dle jeho žalobního tvrzení, vrátil sám (zřejmě bez matky) zpět na Ukrajinu a není ani zřejmé, jaké důvody jej vedly k přicestování do České republiky, kde 11. 12. 2024 požádal o dočasnou ochranu.
26. Dle Informace z Temporary Protection Platform založené ve správním spise vyplývá registrace žalobce k dočasné ochraně ke dni 26.1.2023. Z informace přesvědčivě nevyplývá, zda mu byla dočasná ochrana udělena či nikoliv, avšak dle žalovaného ze zkratky „IA“ (inactive) má vyplývat, že mu dočasná ochrana byla udělena, ale je již neplatná. Žalovaný zjevně proto v žádosti jako důvod nepřijatelnosti žádosti vyznačil důvod spočívající jen v tom, že žalobce o dočasnou ochranu požádal v jiném členském státě EU (§ 5 odst. 1 písm. c) zákona), nicméně účastníci řízení ve sporu argumentují k oběma důvodům nepřijatelnosti žádosti dle § 5 odst. 1 písm. c) a d). Uvedené však nemá vliv na posouzení základní otázky sporu, jež je u obou těchto ustanovení shodná, tj. posouzení, zda žalovaný byl oprávněn podanou žádost nepřijmout a věcně se nezabývat skutečnostmi, majícími vliv na úvahy a rozhodnutí o udělení dočasné ochrany žalobci.
27. Soud vyšel z následujícího rámce vnitrostátní i evropské právní úpravy a judikatury správních soudů.
28. Podle § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 60/2022 Sb. (Lex Ukrajina) *„je žádost o udělení dočasné ochrany nepřijatelná, jestliže je podána cizincem, který o dočasnou nebo mezinárodní ochranu požádal v jiném členském státě Evropské unie“.*
29. Podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 60/2022 Sb. (tzv. Lex Ukrajina) *„je žádost o udělení dočasné ochrany nepřijatelná, jestliže je podána cizincem, kterému byla udělena dočasná nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie.“*
30. Podle 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb. *„[m]inisterstvo vnitra nebo Policie České republiky nepřijatelnou žádost cizinci vrátí a sdělí mu důvod nepřijatelnosti; soudní přezkum je vyloučen.“*
31. Podle čl. 28 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně *„[č]lenské státy mohou vyloučit osobu z poskytnutí dočasné ochrany, pokud a) existují závažné důvody se domnívat, že i) tato osoba spáchala zločin proti míru, válečný zločin nebo zločin proti lidskosti, jak jsou definovány v mezinárodních dokumentech vypracovaných za účelem přijetí předpisů týkajících se těchto zločinů; ii) tato osoba spáchala vážný nepolitický zločin mimo území hostitelského členského*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

státu předtím, než na území tohoto státu byla přijata jako osoba požívající dočasné ochrany. Závažnost očekávaného trestního postihu se posoudí na základě povahy trestného činu, z něhož je daná osoba podezřelá. Mimořádně kruté činy mohou být kvalifikovány jako vážné nepolitické zločiny, přestože byly údajně spáchány s politickým cílem. Toto se vztahuje jak na účastníky trestných činů, tak na jejich návodce; iii) tato osoba je vinna činy proti cílům a zásadám Spojených národů; b) existuje důvodné podezření, že by tato osoba mohla ohrozit bezpečnost hostitelského členského státu nebo že vzhledem ke skutečnosti, že byla na základě pravomocného rozsudku odsouzena za mimořádně závažný trestný čin, představuje nebezpečí pro společnost hostitelského členského státu.“

32. Podle čl. 28 odst. 2 směrnice o dočasné ochraně „[d]ůvody pro vyloučení podle odstavce 1 se posuzují pouze na základě osobního jednání dané osoby. Rozhodnutí a opatření o vyloučení se řídí zásadou přiměřenosti.“
33. Podle čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí „[t]oto rozhodnutí se vztahuje na následující kategorie osob vysídlených z Ukrajiny dne 24. února 2022 nebo po tomto datu v důsledku vojenské invaze ruských ozbrojených sil, jež v uvedený den začala: a) ukrajinští státní příslušníci pobývající na Ukrajině před 24. únorem 2022; b) osoby bez státní příslušnosti a státní příslušníci třetích zemí jiných než Ukrajiny, kterým byla před 24. únorem 2022 poskytnuta mezinárodní ochrana nebo odpovídající vnitrostátní ochrana na Ukrajině, a c) rodinní příslušníci osob uvedených v písmenech a) a b).“
34. Soud se obdobně jako i v jiných rozsudcích správních soudů zabýval otázkou, zda jsou splněny zákonem stanovené podmínky pro to, aby mohl žalobu projednat věcně. Žalobci byl vrácen vyplněný formulář žádosti o dočasnou ochranu, přičemž důvody vrácení žádosti pro nepřijatelnost žalobce zjistil ze záznamu ve vrácené žádosti. Podle stávající judikatury se vyřízení žádosti pro nedostatek formy rozhodnutí (zde vrácení tiskopisu žádosti) považuje za jiný úkon, který může představovat nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 7 Azs 227/2016-36, publ. pod č. 3603/2017 Sb. NSS).
35. Soud dále posuzoval, zda je možné žalobu posoudit jako nepřipustnou s ohledem na znění věty druhé § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb. ve spojení s obecným ustanovením § 6 s. ř. s., podle kterého z rozhodování soudů ve správním soudnictví jsou vyloučeny věci, o nichž tak stanoví tento nebo zvláštní zákon.
36. Citovaný § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb. zavádí výluky ze soudního přezkumu, kterou lze připustit za předpokladu, že se netýká základních práv a svobod plynoucích z Usnesení předsednictva České národní rady č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práv a svobod. Posuzovaná soudní výluka není v rozporu s čl. 36 odst. 2 Listiny, neboť se netýká žádného základního práva žalobce ani žádné jeho svobody, jak ostatně dovodil již Nejvyšší správní soud ve zmiňovaném rozsudku ze dne 12. 10. 2022, č. j. 2 Azs 178/2022-46. Obdobné závěry v oblasti cizineckého práva přijal Ústavní soud např. ve svých nálezech ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11, a ze dne 2. 7. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 39/17.
37. Soud v souladu s četnými rozsudky krajských soudů v obdobných věcech (rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2023, č. j. 11A 80/2022-79, ze dne 31. 8. 2023, č. j. 6A 77/2022-52, a ze dne 6. 12. 2023, č. j. 14A 158/2023-13 a dále rozsudky Krajského

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

soudu v Plzni ze dne 17. 5. 2023, č. j. 55A 6/2023-44, Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec ze dne 25. 7. 2022, č. j. 59A 45/2022-30, a Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 6. 2023, č. j. 57A 20/2023-66) dospěl k závěru, že předmětná výluka není v souladu s evropským právem, a proto ji nelze aplikovat (srov. také rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2017, č. j. 6 Azs 320/2017-20, č. 3683/2018 Sb. NSS, body 71 a 72).

38. Jak uvedl městský soud v rozsudku ze dne 27. 4. 2023, č. j. 11 A 80/2022-79: „Podle prvního pododstavce čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „LZPEU“) platí, že každý, jehož práva a svobody zaručené právem Unie byly porušeny, má za podmínek stanovených tímto článkem právo na účinné prostředky nápravy před soudem. Tomuto základnímu právu odpovídá povinnost členských států stanovit prostředky nezbytné k zajištění účinné právní ochrany v oblastech pokrytých evropským právem (čl. 19 odst. 1 druhý pododstavec Smlouvy o Evropské unii; srov. též rozsudek Soudního dvora z 16. 5. 2017, C-682/15, *Berlioz Investment Fund*, bod 44). Základní právo je přitom uplatnitelné jako takové i bez toho, aby ho dále upřesňovalo ustanovení unijního či vnitrostátního práva (srov. rozsudek Soudního dvora z 19. 11. 2019, spojené věci C-585/18, C-624/18 a C-625/18, *A. K. a další*, bod 162 a judikatura tam citovaná).
39. Základní práva zaručená LZPEU se uplatní ve všech situacích, jež se řídí evropským právem (čl. 51 odst. 1 LZPEU; srov. též např. rozsudek Soudního dvora z 26. 2. 2013, C-617/10, *Åkerberg Fransson*, bod 19 a judikatura tam citovaná). Posuzovaná věc se přitom bez jakýchkoliv pochybností evropským právem řídí, neboť zákon č. 65/2022 Sb. navazuje na prováděcí rozhodnutí a provádí směrnici o dočasné ochraně (§ 1 odst. 1 uvedeného zákona). Čl. 47 LZPEU proto dopadá na žalobcovu věc.
40. Soudní dvůr již v kontextu udělování víz dovodil, že čl. 47 LZPEU ukládá členským státům povinnost zaručit v určitém stádiu řízení možnost předložit věc soudu (srov. jeho rozsudek z 13. 12. 2017, C-403/16, *El Hassani*, bod 41). Pro nyní posuzovanou věc je podstatné určit, zda má žalobce nějaké právo zaručené evropskou úpravou. Pokud by tomu tak bylo, měl by též právo na účinné prostředky nápravy před soudem.“
41. Jde tedy o to, že žalobci svědčí právo na opravný prostředek dle čl. 29 směrnice o dočasné ochraně. Dle tohoto článku platí, že osoby vyloučené členským státem z poskytnutí dočasné ochrany nebo zajištění sloučení rodiny jsou oprávněny podat v daném členském státě opravný prostředek.
42. Právo na opravný prostředek zakotvené v čl. 29 směrnice o dočasné ochraně je zařazeno v kapitole IX mezi závěrečnými ustanoveními, přičemž ze systematického zařazení ustanovení i jeho textu je zřejmé, že jde o obecné ustanovení. Tam byl úmyslně přemístěn při přípravě směrnice poté, co byl oddělen od původně navrhovaného znění čl. 28. Aktuální systematické zařazení i legislativní historie tedy podporují závěr, že čl. 29 není zvláštním ustanovením vztahujícím se pouze k čl. 28 směrnice o dočasné ochraně. Jde o samostatnou, obecnou záruku vztahující se na všechny případy osob vyloučených členským státem z poskytnutí dočasné ochrany. Tedy i tam, kde k vyloučení došlo mimo rámec předvídaný v čl. 28 Směrnice.
43. Lze odkázat i na další závěry uvedené již v rozsudku č. j. 11 A 80/2022-79: „Směrnice o dočasné ochraně v bodu 22 preambule uvádí, že je nezbytné stanovit kritéria pro vyloučení některých osob z dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob. Tato

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

kritéria pak stanoví v čl. 28, v němž dává členským státům možnost vyloučit osobu z poskytnutí dočasné ochrany ve vyjmenovaných případech (které na žalobce nedopadají a týkají se, zjednodušeně řečeno, ochrany veřejného pořádku a bezpečnosti). Nikde jinde než v uvedených člancích a preambuli směrnice o vyloučení osob nehovoří. Čl. 28 proto pokrývá všechny případy vyloučení osob z dočasné ochrany uvedené v samotné směrnici. Směrnice nepředvídá, že by členské státy mohly důvody pro vyloučení osob z dočasné ochrany rozšiřovat.

44. *Česká republika promítla čl. 28 směrnice o dočasné ochraně do § 9 zákona o dočasné ochraně. V zákoně č. 65/2022 Sb. však navíc zavedla nový institut nepřijatelnosti žádosti, kterou nepřepokládá ani uvedená směrnice, ani zákon o dočasné ochraně. Žalovaný tím, že konstatoval nepřijatelnost žádosti žalobce, a řízení o jeho žádosti nebylo ani zahájeno, fakticky vyloučil žalobce nejenom z dočasné ochrany, ale i z pouhého řízení o jejím udělení. Žalobce je v důsledku postupu žalovaného naprosto zjevně osobou vyloučenou členským státem z poskytnutí dočasné ochrany a čl. 29 směrnice o dočasné ochraně se na něj proto vztahuje.*
45. *Česká republika žalobce z poskytnutí dočasné ochrany fakticky vyloučila, proto žalobci svědčí právo na podání opravného prostředku dle čl. 29 směrnice o dočasné ochraně. Toto jeho právo bylo soudní výlukou dle § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb. porušeno, proto se žalobce může v souladu s čl. 47 LZPEU domáhat nápravy před soudem, neboť mu žalovaný svým postupem upřel právo podání žádosti o dočasnou ochranu a její případné získání mající původ ve směrnici o dočasné ochraně.“*
46. *K oprávnění žalobce podat žádost je třeba uvést, že ze směrnice o dočasné ochraně plyne toliko to, že dočasnou ochranu lze v danou chvíli mít pouze v jednom členském státě, což nevylučuje možnost požádat o dočasnou ochranu v členském státě poté, co již dříve byla dočasná ochrana v jiném členském státě udělena. Ostatně k možnosti podání opakované žádosti o dočasnou ochranu se nijak nevyjadřuje ani směrnice o dočasné ochraně nebo prováděcí rozhodnutí. Naopak lze z textu směrnice o dočasné ochraně seznat, že přesun osoby požívající dočasnou ochranu není zcela nemyslitelný – směrnice počítá se sloučením rodin žadatelů (čl. 15) a upravuje přemístění žadatele (čl. 26). Osoby, na které se v souvislosti s vojenskou invazí ruských ozbrojených sil na Ukrajině vztahuje dočasná ochrana, definuje prováděcí rozhodnutí v čl. 2, z něhož nijak nevyplývá, že by žádost o dočasnou ochranu byla podmíněna tím, že dotýčný žádá o dočasnou ochranu poprvé. Soud proto zastává názor, že na žalobce je třeba pro účely posouzení přípustnosti žaloby jakožto opravného prostředku dle směrnice o dočasné ochraně nahlížet jako na vyloučeného z poskytnutí dočasné ochrany Českou republikou, tj. členským státem, neboť odmítnutím jeho žádosti jako nepřijatelné mu stát znemožnil přístup do samotného řízení o udělení dočasné ochrany, natož k jejímu udělení. Za této situace by tedy znemožnění podání opravného prostředku k soudu znamenalo nerespektování čl. 29 směrnice o dočasné ochraně. Na této skutečnosti nic nemění ani to, zda již byla v minulosti jiným členským státem žalobci dočasná ochrana udělena, to může mít vliv až na zhodnocení toho, zda došlo k zásahu do práv žalobce.*
47. *V uvedeném lze odkázat na závěry Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 6. 2023, č. j. 57A 20/2023-66, ve kterém tento krajský soud aplikoval výklad Nejvyššího správního soudu k celoevropskému kontextu poskytování dočasné ochrany nad rámec azylových předpisů, v němž uvedl následující kontrast s postupem dle českého práva. „Získá-li*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

ukrajinský státní příslušník dočasnou ochranu v jiném členském státě (patrně z důvodu, že tam přesune své těžiště zájmu), dočasná ochrana udělená v České republice mu zanikne [srov. § 5 odst. 8 písm. a) a b) zákona č. 65/2022 Sb.]. S přesunem opačným směrem, tedy s příchodem do České republiky a novým požíváním statusu vyplývajícím z dočasné ochrany na jejím území, nicméně zákon nepočítá, neboť jej „sankcionuje“ nepřijatelností žádosti.“

48. V návaznosti na uvedené výklady, nevylučující možnost opakované žádosti o poskytnutí dočasné ochrany v jiné členské zemi, tím spíše v situaci, kdy cizinec již udělenou dočasnou ochranou nedisponuje či je neplatná, se městský soud v dalším kroku zabýval tím, zda jsou splněny podmínky pro řízení o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu a zda byla žaloba podána důvodně.
49. Ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. může správní soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (k tomu více viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2008, čj. 2 Aps 1/2005–65, publ. pod č. 603/2005 Sb. NSS).
50. V této věci jsou splněny podmínky 1, 2 a 5, neboť vrácení žádosti o dočasnou ochranu žalobci pro nepřijatelnost představuje přímý zásah do jeho práv, a to bez ohledu na to, že již žádal o udělení dočasné ochrany v jiném členském státě EU. Pokud se jedná o hodnocení předmětného úkonu, zde lze vyjít z existující judikatury, podle které bránění v podání žádosti či její nepřijetí mohou představovat nezákonný zásah (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, č. 3601/2017 Sb. NSS). Čtvrtá podmínka výše uvedeného testu je tedy rovněž splněna.
51. Žaloba je přípustná, neboť žalobce nemá k dispozici žádný jiný právní prostředek ochrany (§ 85 s. ř. s.) a žalobu podal v subjektivní dvouměsíční lhůtě od dne, kdy mu žalovaný žádost vrátil jako nepřijatelnou (§ 84 odst. 1 s. ř. s.). Zbývalo tedy posoudit, zda žádost o dočasnou ochranu byla žalobci vrácena jako nepřijatelná v souladu s právními předpisy či nezákonně.
52. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce požádal o udělení dočasné ochrany na území Německa a pravděpodobně ji buď nezískal či byla zneplatněna. Žalovaný žádost o dočasnou ochranu podanou v České republice označil za nepřijatelnou z důvodu žádosti žalobce o dočasnou ochranu v Německu. Žalobce argumentuje, že tato úprava je v rozporu se směrnicí o dočasné ochraně, s čímž se soud ztotožnil.
53. Ustanovení citované směrnice má přímý účinek za předpokladu i) marného uplynutí lhůty pro transpozici směrnice, ii) dostatečné jasnosti a bezpodmínečnosti daného ustanovení a iii) skutečnosti, že přímou aplikací směrnice nedojde k uložení povinností jednotlivci (srov. shodně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2019, č. j. 2 Azs 113/2019-24, bod 23).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

54. Transpoziční lhůta uplynula v případě směrnice o dočasné ochraně 31. 12. 2002 (čl. 32 odst. 1 směrnice). Směrnice o dočasné ochraně povinnost jednotlivci neukládá. První a třetí podmínka jsou tedy splněny. Soud se proto dále zabýval tím, zda ze Směrnice vyplývá dostatečně jasná úprava, která by vylučovala nepřijetí žádosti dle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb.
55. Pokud se jedná o dostatečnou jasnost a bezpodmínečnost směrnice, v této otázce soud odkazuje na závěry vyslovené již v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2023, č. j. 11 A 80/2022-79. V tomto rozsudku soud uvedl, že „směrnice o dočasné ochraně neupravuje možnost členského státu nepřijmout žádost o dočasnou ochranu z důvodu, že o ni žadatel požádal v jiném členském státu. Směrnice zavádí minimální normy pro poskytování dočasné ochrany (čl. 1 této směrnice), přičemž z podstaty těchto norem vyplývá pravomoc členských států zavádět nebo udržovat příznivější opatření pro osoby požívající dočasné ochrany (bod 12 preambule a čl. 3 odst. 5 této směrnice). Stejně tak prováděcí rozhodnutí uvádí, že má-li členský stát vnitrostátní systém, který je příznivější než úprava podle směrnice o dočasné ochraně, má možnost jej nadále uplatňovat. Pokud by však vnitrostátní systém byl méně příznivý, měl by členský stát zajistit doplňková práva stanovená ve směrnici o dočasné ochraně (bod 17 prováděcího rozhodnutí).
56. Výše uvedená je projevem tzv. minimální harmonizace – směrnice stanoví nejnižší přípustnou hranici ochrany, přičemž státy mohou poskytnout ochranu vyšší. To však nutně znamená, že členské státy nemohou zavádět opatření nepříznivější, než jsou stanovené minimální normy. Jinak by totiž směrnice ztratila jakýkoliv smysl – členské státy by si mohly stanovit horší i lepší úpravu bez ohledu na to, co upravuje směrnice.
57. Možnost vyloučit určitou osobou z poskytnutí dočasné ochrany upravuje pouze čl. 28 směrnice o dočasné ochraně. Z výčtu důvodů uvedených v čl. 28 odst. 1 směrnice nevyplývá, že by šlo o výčet demonstrativní. Jde přitom o výjimku z pravidla, že členské státy poskytnou povolení k pobytu osobám, na které se vztahuje prováděcí rozhodnutí (čl. 8 odst. 1 a čl. 5 směrnice), a proto ji je třeba vykládat restriktivně. Vzhledem k tomu, že směrnice v žádném ustanovení neumožňuje rozšiřovat důvody pro vyloučení osob z poskytnutí dočasné ochrany, má soud za to, že výčet v čl. 28 směrnice je taxativní. Ke stejnému závěru dochází i odborná veřejnost (srov. Skordas, A. in: Halbrunner, K. a Thym, D. (eds.), *EU Immigration and Asylum Law. Commentary*, s. 1101, a Noll, G., Gunneflo, M., *Directive 2001/55 Temporary Protection Synthesis Report*, Academic Network for Legal Studies on Immigration and Asylum in Europe, s. 65).
58. Úplný výčet v čl. 28 směrnice o dočasné ochraně ve spojení s tím, že směrnice stanoví minimální normy a členské státy mohou poskytovat pouze příznivější podmínky pro osoby, kterých se směrnice a prováděcí rozhodnutí týkají, tvoří dohromady jasnou a bezpodmínečnou právní normu, která zakazuje členským státům vyloučit z poskytnutí dočasné ochrany osoby, která o dočasnou ochranu požádala v jiném členském státě EU. Je přitom nerozhodné, jak se institut, který tuto osobu z dočasné ochrany fakticky vylučuje, formálně nazývá.
59. Tento výklad potvrzuje též Komise v dokumentu s odpověďmi na často kladené otázky ke směrnici o dočasné ochraně (*Frequently asked questions received on the interpretation of the Temporary Protection Directive and Council Implementing Decision 2022/382*, dostupné online). V něm Komise uvádí, že: „členský stát je povinen zajistit práva podle směrnice o

dočasné ochraně po dobu, po kterou osoba spadá do oblasti působnosti, bez ohledu na to, zda byla osoba dříve registrována v jiném členském státě; členský stát totiž nemůže odmítnout registraci osoby spadající do oblasti působnosti, a tím případně omezit přístup k právům této osoby v dotčeném členském státě z důvodu, že je osoba registrována v jiném členském státě“ (důraz doplněn, Odpověď na otázku č. 5; v originále zní: „A Member State has an obligation to provide for the rights in the TPD for as long as the person falls under the scope, regardless of whether the person was previously registered in another Member State; in fact, a Member State cannot refuse the registration of a person falling under the scope, thus possibly limiting the access to rights to the person in the MS concerned, on the grounds that the person is registered in another MS“.).

60. *Žalovanému lze přisvědčit, že dokument s odpověďmi na často kladené otázky ke směrnici o dočasné ochraně není formálním pramenem práva a jde pouze o názor Komise, nicméně podobné unijní dokumenty představují tzv. soft law a mohou sloužit jako jeden z doplňujících zdrojů při interpretaci unijního práva (srov. např. rozsudek NSS z 9. 12. 2015, č. 4 Azs 228/2015-40, bod 50). Judikatura Soudního dvora dokonce soudům členských států ukládá povinnost brát existující soft law v potaz (srov. např. rozsudek Soudního dvora z 25. 3. 2021, C-501/18, BT, bod 80 a judikatura tam citovaná).“*
61. Uvedený výklad v zásadě vypořádává argumentaci žalovaného, shodný výklad vyplývá i ze Sdělení Komise: Operační pokyny k provádění prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (2022/C 126 I/01). Zde se uvádí: *„Pokud se taková osoba (osoba požívající dočasně ochrany – pozn. soudu) následně přesune do jiného členského státu, kde obdrží jiné povolení k pobytu v rámci dočasné ochrany, musí skončit platnost prvního vydaného povolení k pobytu a práva z něj vyplývající musí zaniknout v souladu s čl. 15 odst. 6 a čl. 26 odst. 4 směrnice 2001/55/ES.“* Tím je také zajištěno, aby žadatel nepožíval výhod plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech současně, což odpovídá Směrnici o dočasné ochraně, a bylo zabráněno případnému zneužití práva.
62. Uvedené v podstatě vyjasňuje, že směrnice o dočasné ochraně je postavena na konstrukci, že členské státy mohou být vůči vysídleným osobám vstřícnější, nemohou však stanovit těmto osobám podmínky méně příznivé. Takovou nepovolenou situaci představuje zavedení institutu nepřijatelnosti dle § 5 odst. 1 písm. c) nebo d) zákona č. 65/2022 Sb., neboť žadatelům stanovil směrnicí nepředpokládaný důvod pro možnost požádat o dočasnou ochranu. Taková úprava je v rozporu se směrnicí o dočasné ochraně, která má v tomto případě přímý účinek, který vylučuje postup podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 65/2022 Sb. Proto soud tato ustanovení neaplikoval. Žalovaný tím, že žalobci vrátil jeho žádost o dočasnou ochranu pro nepřijatelnost, zasáhl do práv žalobce nezákonným způsobem.
63. Na uvedeném nemůže nic změnit a není relevantní ani případné zdání, že žalobce postupoval neadekvátně svým stávajícím poměrům, pokud z nejasných důvodů, v nízkém věku a společně s matkou nevyčkal platné dočasně ochrany v Německu, a jak tvrdí, vrátil se sám na Ukrajinu, poté přicestoval do České republiky a zde požádal o dočasnou ochranu. Pro určení nezákonného zásahu spočívajícího *ve vrácení tiskopisu žádosti a neprojednání žádosti* žalobce podané v České republice, tedy v nezákonném

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

procesním postupu, není relevantním důvodem, proč tak žalobce učinil, takové skutečnosti jsou relevantní pro úvahy o možném udělení dočasné ochrany.

64. Soud si je vědom skutečnosti, že ohledně sporných otázek předložil Nejvyšší správní soud předběžnou otázku Soudnímu dvoru Evropské unie (viz předkládací usnesení č. j. 8 Azs 93/2023-37). Městský soud však měl v této věci na zřeteli několikerych důvodů proto, aby nevyhověl návrhu žalovaného na přerušení řízení o žalobě. Předně přerušení řízení v tomto případě není obligatorní, dále těchto případech soud v řízení o zásahové žalobě dle zákona rozhoduje přednostně (srov. § 56 odst. 3 s. ř. s.) a nemohl přehlédnout ani dosavadní převažující judikaturu správních soudů. Přednostní režim věci vylučuje déletrvající řízení a sleduje nezbytnost postavit pobytový status žalobce najisto.

IV. Závěr a náklady řízení

65. Městský soud v Praze tak dospěl k závěru, že soudní výlučka a důvod nepřijatelnosti dle § 5 odst. 1 písm. c) i písm. d) citovaného zákona je v rozporu s evropským právem.
66. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s.
67. Žalobce byl ve věci úspěšný, avšak žádné náklady mu v řízení nevznikly, protože byl osvobozen od placení soudního poplatku a vynaložení dalších nákladů neprokázal. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. února 2025

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu